

стоящето си, но можеше да помисли за бъдещето си. „Повече няма да проституирам, Господи! Ако те има и ако ме чуваш, обещавам ти, няма повече“ – проплакваше Саломе. И Той я чу. Въпреки че не чувстваше физическа болка поради парализата си, сърцето на Саломе беше разкъсано от липсата на обич и на човек до нея. И тя можеше да живее парализирана, но не и без любов. Затова работеше на магистралата. Търсеше човека, с когото да сподели живота си. Но той не беше там. Саломе не знаеше и дали въобще се е родил. Затова и малкото внимание, като боя дори, ѝ даваше зрънце щастие.

„Ако не мога да получавам повече любов, Боже, по-добре ме вземи.“ За първи път в живота си Саломе се молеше. И Бог я чу. Когато линейката влезе в болницата, сестрата видя, че изражението на лицето на Саломе беше щастливо, спокойно и чудно, сякаш беше и облагородено. Сестрата не знаеше, но Саломе беше вече с любимите си хора. Беше мъртва.